

UIT HET NOORDELIJK HALFROND

SCHEEPS MET DE "ENDEAVOUR"

Tussen 1768 en 1771 voer het schip de Endeavour van James Cook (1728- 1779) over de Stille Oceaan met een 85- koppige bemanning plus enkele wetenschappers: botanisten, geografen enz.... Toen Cook in 1768 vertrok was een derde van de aarde nog onontdekt. Elf jaar later was de wereldkaart bijna ingevuld. Hij ontdekte daar, onder andere, het vijfde werelddeel Oceanië toen hij langs de kusten van Nieuw- Zeeland en Australië voer...In 1776 vertrok hij voor een nieuwe expeditie en ontdekte in 1778 de Sandwich Eilanden (Hawaii) en probeerde, tevergeefs, de kust van Noord- Amerika te bereiken. Op de thuisreis van deze expeditie werd Cook door inwoners van de Hawaii-eilanden vermoord.

Ruim twee eeuwen na deze roemrijke reizen werd een getrouwe replica van de Endeavour gebouwd in Engeland.. In April van dit jaar legde dit schip aan in een van de oude Antwerpse dokken en trokken Vader en Simonne er op af om deze mooie driemaster met een bezoek te vereren.

Als "regelmatige Australië-bezoeker" en nostalgische liefhebber van historische verhalen, was ik, tijdens mijn eerste bezoek aan Australië in 1982, bijzonder geïnteresseerd in Cook's dagboek, dat bewaard wordt in de National Library of Australia in Canberra en waarvan ik een facsimile mocht bewonderen tijdens onze uitstap naar die stad. Bovendien las ik jaren geleden met veel interesse het boek van Patrick O'Brian over de bioloog Joseph Banks die met Cook's expeditie meevoer.

We konden over het *voordek* wandelen (met langs weerszijden van de boegspriet de over het water hangende "gemakken" voor de bemanning), langs de *Kombuis* naar de *Bemanningsruimte*. Iedere matroos had er welgeteld 35 centimeter om zijn hangmat op te hangen! Verder de *Officiershutten* voor de Adelborsten en de officieren. Dit waren de Master of navigatie-officer, eerste luitenant John Gore (schoot als eerste een kangoeroe), de tweede luitenant, de scheepsdokter (overleed aan hoge koorts...!), de "Gunner", verantwoordelijk voor de bewapening (werd gestraft

voor het stelen van rum) en de Kapiteins Klerk Richard Orton, die bijna alle scheepsjournalen en logboeken schreef (zijn kleren en oren werden afgesneden tijdens een dronkemansgevecht in zijn hut...).

Aan bakboord een ruimte van slechts 1.37 m. hoogte waar de mariniers (scheepssoldaten) hun hangmatten ophingen, strategisch gelegen tussen het gewone scheepsvolk en de officieren in geval van muiterij!

Cook diende zijn *Kapiteinshut* te delen met de rijke, 24 jaar oude bioloog Joseph Banks, die de tocht mee financierde, en zijn groep wetenschappers. Hier werkten, ontspanden en aten ze met elkaar gedurende de drie jaar durende reis.

Het hoger gelegen *Achterdek* van het schip was alleen bestemd voor de kapitein en de officieren. Een gewone matroos moest toestemming hebben om er te komen!

De Endeavour heeft 12 draaibassen aan boord langs de

reling, om enteraars af te weren, en 10 vier-ponds kanonnen. Om het schip lichter te maken na het aan de grond lopen in 1770 op de Great Barrier Reef werden zes van deze kanonnen over boord gezet.

ARQUES REVISITED...

Zaterdag 27 september 2003: We (d.i.: Simonne en ik) stappen in onze Ford Focus bij het krieken van de dag en rijden zuidwaarts, Frankrijk in, om 's avonds te arriveren in het dorpje Ussac, nabij de stad Brives, waar we een hotelletje bestelden voor een overnachting. 818 km gereden.

Zondag: We arriveren in Arques na nog eens 341 km.

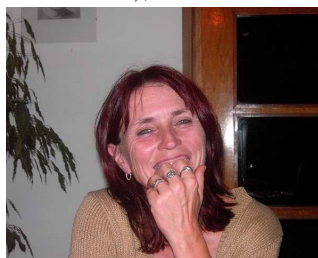
Aan tafel: Simonne, Rudie, Bie, Barbara...

Om onze intrek te nemen ten huize *Le Périlhou* en worden, tot onze heimelijke vreugde, ingekwartierd in de Grote Slaapkamer.

In de daaropvolgende dagen zullen we enkele uitstapjes doen, achtereenvolgens naar Rennes-le-Chateau, de oude Abbaye Lagrasse, Alet-les-Bains, Limoux, St-Hilaire en wandelen in Arques, o.a. de "Route Forestière" en Montjoi.

Zaterdag 4 Oktober: We verlaten het gastvrije Périlhou om tot Vierzon te rijden waar we overnachten, om zondag 5 Oktober, via Soissons, huiswaarts te keren.

Onze "Arquenaars" ze schijnen het daar wel naar hun zin te hebben. Sofie doet dagelijks de trafiek naar Carcassonne (50 km) heen en weer voor haar job in een immobiliënkantoor; Michael vervolgt er zijn bezigheden in de bouw, Babet zit in de week op kot in Toulouse, Natalie volgt het lycée in Couiza (dicht bij haar "chéri"), Rudie keramiekt, drijft zijn stagiairs

vooruit en ontpopt zich (zo vernemen we achteraf) als de onmisbare klusjesman in het nabijgelegen vakantiepark. En Bie: zij huishoudt en raast als een hooligan met de

wagen (maakt niet uit) over de hobbelige landwegels voor haar dagelijkse boodschappentocht.

Was er nog te gast: de cursiste keramiek Barbara Mooi om doen zulke uitstapjes in de herfst....

TANTE NIE TACHTIG

We hadden het er al over in ons vorige nummer (augustus 2003...): de familieoudste bereikte de eerbiedwaardige ouderdom van tachtig.

Haar kinderen, kleinkinderen, broers en zusters waren uitgenodigd op een feestje in een zaaltje te Balen, buurdorp van Mol op 13 september 2003. Alleen de feestelinge wist zogezegd van niets en werd onverwachts naar het lokaal gelokt, waar de ganse meute haar luidruchtig verwelkomde.

Een pientere fotograaf nam enkele kiekjes en toont jullie het trotse resultaat in een heuse "Fotoreportage" elders in dit blad.

OVERWINTEREN AAN DE COSTA ALMERIA

Het tiende jaar reeds trekken we er in februari vandoor naar warmere zuiderse oorden. Zoals vorige jaren in Roquetas de Mar aan de Middellandse zee, een steeds elk jaar meer uitbreidend vakantieoord.

Onze groep is intussen aangegroeid tot tien man, waarmee we ons in het hotel een eigen hoek met grote tafel verworven hebben.

Van de 25 dagen dat we er verbleven hadden we ongeveer 15 dagen volop zon (zij het soms wel wat winterdig), de rest bewolkt en één dag regen. Al met al beter dan hier in ons regenland!

UITSTAPJE IN BRUSSEL

Voor Vader's 79° verjaardag werden we getraceerd door Ria en Raf op een etentje in Brussel, wat "geconsumeerd" werd op 24 april.

Met vijf: Ria, Raf, Els, Simonne en de ex-jarige werd, na aperitief en sandwiches ten huize Grétrystraat, het kwartier van de Zavel bezocht en een paar terrasjes, waaronder het mooie dakterras van het Instrumentenmuseum.

Waarna uitvoerig gedineerd werd in het restaurantje "La Villette" op de Vismarkt.

Enige "toelichting" vereist op een antiekmarktje ...

Op het dakterras van het Instrumentenmuseum

BOEKENBEURS

Nog steeds gaat er jaarlijks in de vier zalen van het Bouwcentrum in Antwerpen de Boekenbeurs van start. Trouwe bezoekers, buiten ikzelf, zijn Raf en af en toe de knapen Wim en Tom.

Wel is mijn koopgedrag wat aangepast en gemilderd: dit jaar een magere buit van een paar "Guides Michelin"...

KERSTMIS IN BOECHOUT

Kerstmis 2003 vierden we dit maal in Boechout, Eggestraat, woonst van Ria en Francis. Na een wandeling tot in het dorp Wommelgem en een drankje in het Lindenhof, met veel toewijding gedineerd ten huize De Ceuster

Waren nog van de partij, Ria Bertels en Simonne's neef Walter met echtgenote Juliette. Na het diner beging vader zijn jaarlijkse uitspatting en stak met veel ceremonieel een heuse Havana-sigaar op die zulke bedwelmende aangename geur verspreidde, dat een der aanwezigen, nochtans een notoire anti-rookster, niet kon weerstaan aan de verleiding en met volle teugen van de geurige rookstok genoot...

BUITENLANDS BEZOEK

Werd ons toegemeten toen op 27 Oktober de châtelaine van *Le domaine de Périlhou* het stadje Mortsel met een bezoek vereerde om daags daarna eveneens het stadje Brussel aan te doen....

Bleek dat de aanleiding van haar bezoek het innen van een cheque was, uitgegeven door.....de Belgische Administratie van Belastingen.....!

RAF OP DE CULTURELE TOUR

Uit een E-mail van 2 september 2003: Zijn juist terug van ons weekendje in Oostende. Voordeel van Oostende is dat er bij minder goed weer toch nog altijd veel te zien is. Zijn het huis van James Ensor gaan bezichtigen, naar de cinema geweest en...naar het "Cirque du Soleil". Het was de laatste dag dat ze in Oostende optraden: gewoonweg prachtig!!!!

PER IN GENT

17 november 2003: We zijn hier ondertussen verhuisd naar de Boomstraat 76-B, maar 'k veronderstel dat je dat al wist. Beetje bij beetje zijn we hier ingericht aan 't geraken (tz het huis toch alleszins).

Hebben van de week een platenkast neergezet: 420 kg aan betonblokken en multiplex planken. 'k Denk dat het ding met platen rustig de halve ton overschrijdt. 'k Heb de vloer nog niet horen kraken, maar 'k moet zeggen dat 'k de eerste dagen toch niet zo gerust ging slapen.

Ook ben ik van werk aan 't veranderen: 'k ga part time werken als webmaster en -programmeur voor *Meet Music Magazine*, een gratis maandelijks tweetalig magazine met teksten besprekingen van muziekinstrumenten en audio-apparatuur... *Per.*

MAAR MINDER GOED NIEUWS

uit deze hoek is vooreerst het overlijden van Per's grootvader, Jaak Juchtmans op 4 maart 2004. Waarna

zijn Pa, Flouch, enkele dagen later een hartaanval kreeg en een bypass kreeg toegediend.

Kwam daarbij nog het overlijden op 25 april 2004 na een pijnlijke ziekte, van de moeder van Natalie (Per's vriendin), Denise Francken, 58 jaar oud, echtgenote van Gust Anthonissen.

Zij woonden in Essen, een Kempisch dorp ten noorden van de provincie Antwerpen.

Wij hebben haar spijtig genoeg niet persoonlijk gekend, maar naar informatie blijkt zij een actieve en sociaal bewogen vrouw te zijn geweest: medestichteres van het Essens kinderkoor en lid van het Sint-Ceciliakoор in Essen. In haar overlijdensbericht lezen we volgende bezinning:

Afscheid nemen

*Is met zachte vingers wat voorbij is dichtdoen
En verpakken in de goede gedachten ter herinnering...
Is verwijlen bij een brok leven en stilstaan op de pieken van pijn en vreugd. (Ward Bruyninckx)*

Voor Natalie en Per wel even moeilijke momenten. Wij wensen hen veel sterkte !

HET SNURKEN AAN BANDEN GELEGD !

Van mijn vele ondeugden is nachtelijk snurken er een. Na herhaalde klachten van vrouwelijke zijde, besloten we er wat aan te doen en zou een onderzoek in een zogenaamde "Slaapkliniek" uitsluitel brengen.

Dus toog onderhavige patiënt naar het Universitair Ziekenhuis Antwerpen. Na een voorafgaande consultatie werd een slaaponderzoek vastgesteld op 9 maart (na onze terugkomst uit Spanje). Normaal dient men een nacht in de kliniek door te brengen maar men kan ook, mits de nodige apparatuur vooraf aan te brengen in de kliniek, de slaapkuur thuis ondergaan.

Waarvoor wij dus opteerden. Zo dat, na meer dan drie uur testen in afdeling *Longziekten*, deze kerel buiten kwam geslopen met op hoofd, lichaam, armen, benen een ontelbaar aantal elektroden vastgeplakt, verbonden met een apparaat op de borst en een valies met apparaten in de hand meezeulend naar huis... Hiermee diende de patiënt zich dus in bed te hijsen, en voor een nachtelijk plasje de hele santenboetiek mee te tornen naar de badkamer.

Bij de concluderende consultatie een maand later werd mij een trits grafieken onder de neus geduwd waaruit bleek wanneer er werd geslapen, gedroomd of wakker gelegen, op ofwel de linker, de rechterzijde of op de rug, wanneer en hoe luid een snurkgeluid werd geproduceerd etc...Conclusie: niets erg voor de patiënt, wel voor zijn omgeving.

12 mei: nieuw onderzoek, dit keer door de afdeling Neus, Keel en Oren. Weer drie uur van de ene naar de andere.

Vervolg: naar de afdeling Tandheelkunde, voor het aanmeten van een soort prothese, in de mond te stoppen 's avonds die de tong en de huig belet het ademhalingskanaal af te sluiten.

Wij zien de zaak met spanning tegemoet !!!!

